

Lad mig tage bare et enkelt eksempel: Morgenmadsprodukter bliver beskrevet som både fiberholdige og sunde og nærmest slankende, og hvis man undersøger, hvad der er i dem, viser det sig, at man ifølge ministerens sidste nye forslag til, hvordan et ernæringsmærke skal være skruet sammen, ville få at vide, at det var noget af det, man skulle spise mindre af eller måske endda mindst af. Det er også en af grundene til, at det trods alt, selv om man, hvis man studerer, hvad der står på deklarationen osv., nok kunne finde ud af, hvad der er galt, ville være fornufdigt at få et ernæringsmærke, som gjorde det nemt og enkelt for folk at vælge om ikke rigtigt, så i hvert fald mere rigtigt, end de vælger i dag.

Diskussionen i dag afslører i hvert fald tilsyneladende, at mediernes foromtaler og forskræp ikke har været fuldstændig forkerte, nemlig at der ville være et flertal i Folketinget for det forslag, som Enhedslisten har fremsat, et forslag, der sikrer, at man tager skridt til at få etableret et nationalt mærke. Det skyldes faktisk ikke, at Enhedslisten har noget imod, at der kommer et europæisk mærke eller for den sags skyld et globalt mærke, men bare, at vi må erkende, også ud fra de svar, vi har fået af ministeren, at det nok har lange udsigter, før man kan få nogen former for internationalt mærke.

Nogle har selvfølgelig i dag i diskussionen gjort en del ud af ligesom at spørge: Har Socialdemokraterne nu skiftet holdning? Det er der sådan set ingen tvivl om, for de mente jo noget andet, da vi sidst behandlede et nogenlunde tilsvarende forslag. Det kan skyldes, at man har tænkt lidt over den krise, som hele EU-projektet er kommet i i befolkningerne, fordi der mange steder er den grundopfattelse, at EU udelukkende fokuserer på markedskræfter og muligheder for at tjene penge. Det kan være det, man forsøger at reparere på, ganske vist ikklædt nogle besværgelser om, at der har været et EU tidligere, som Socialdemokraterne elskede, og som ikke havde det som udgangspunkt. Men her forsøger Socialdemokraterne at reparere på det i overensstemmelse med den helt traditionelle socialdemokratiske måde, altså at reparere så godt man kan på skaderne, for radikale brud med fejludviklinger i historien er man ikke meget for. Jeg synes da, man skal rose Socialdemokraterne for, at de trods alt forsøger at reparere på skaderne.

Kl. 18.40

Jeg vil ikke undlade at sige, at Enhedslistens forslag om et ernæringsmærke sådan set er inspireret af gode konservative ministres aktive

indsats, selv om der da var folk i Enhedslisten, der tænkte – da vi første gang diskuterede forslaget – om det ikke nærmest var noget, man fandt på i Familie- og Forbrugerministeriet, fordi man skulle have en populær sag, altså om ikke det bare var det rene pop. Men efter en grundig diskussion er vi nået frem til, at det har et seriøst indhold, og man kan sige, at når de konservative ministre holder fast i det over så lang en periode, er det vel, fordi sagen også har substans, for det har jo ikke været nogen sejrrig march, hvad angår ernæringsmærkerne.

Men jeg vil da ikke undlade at sige, at meget afgørende for, at Enhedslisten fremsatte det her forslag, også var, at vi faktisk for et par måneder siden havde nogle meget klare tilkendegivelser fra Socialdemokraterne om, at man nu mente, at tiden var inde til at gå foran og prøve at udfordre og være aktivistisk, eller hvilke omskrivninger man nu skal bruge, i forhold til EU-retten. Vi tænkte, at vi gerne, da Socialdemokraterne ikke selv fik taget sig sammen til at skrive et beslutningsforslag, så vi kunne tage stilling til det i salen, ville udføre dette arbejde.

Vi havde selvfølgelig to muligheder. Enten ville det falde ud på den måde, at Socialdemokraterne ville ende med alligevel at være imod det, og så kunne vi hygge os med at læse op af citater fra socialdemokratiske ordførere her i Folketingssalen og så drille dem lidt med det – og man kan se, at Dansk Folkeparti og måske også et enkelt medlem af Enhedslisten i dag synes, at det ville være sjovt at drille Socialdemokraterne. Eller også kunne man holde fast ved den linje, som man har valgt i den her sag, og det synes jeg er godt.

Det er klart, at vi selvfølgelig nu skal i gang med et grundigt udvalgsarbejde, og det skal i hvert fald tage så lang tid, at Dansk Folkeparti kan få sikkerhed for, at der ikke er noget håb om, at branchen af sig selv gør noget på det her område. Derfor bliver der også tid til at føre mange fine juridiske diskussioner. Skulle det ende med, at Det Radikale Venstre også på baggrund af det kommer så meget i tvivl om regeringens tolkning af EU-juraen, at de kan stemme for det her forslag, er det bare endnu bedre.

Til allersidst vil jeg sige: Der foreligger jo også den mulighed – det ville jeg da ikke have noget imod – at den branche, som i over 2 år har holdt skiftende familie- og forbrugerministre for nar ved hele tiden at finde på nye argumenter for, hvorfor man ikke lige ville have det ernæringsmærke, man så havde fundet på, og som i virke-